

ΩΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα ἑπτὰ,
περισσεύτατα μεγάλα δίχως νᾶχουμε λεπτά.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν-αραβῆρια.
Ἰράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλω.

Δέκα καὶ τέσσαρες μηνὸς Φεβάρη,
πῶ! πῶ! Ἀποκρηαὶς! πῶ! πῶ! γαιῶδaroι!

Ἐκατὸν πενήντα ἔξη,
καὶ παντοῦ κρασί ὡς τρέξη.

Ἀποκρηάτικα
κάπως μπαγιάτικα.

Α'.

Χαίρετε ὅτῃς Ἀποκρηαῖς, ποῦναι γεμάταις τρέλλαις,
ὅπου ἡλιὰ παράθυρα γεμίζουν καὶ μπαλκόνια
ἀπὸ κυρτὰς ὡμορφαις καὶ λιγεραῖς κοπέλαις
καὶ ὁ ντουμάς μοςχοβολᾷ λεβάνταις καὶ κολόνια.
Καὶ ἀπὸ κάτω φαίνονται λογιῆς λογιῆς ποδάρια,
καὶ γαλκουν γέροι χάχηδες καὶ χάσκουν παλληκαῖρια.

Χαίρετε ὅτῃς Ἀποκρηαῖς, ποῦναι ζωὴ γεμάταις,
ποῦ βγαίνει καθεμιὰ πομπὴ ἀνάμεσα ὅτῃς στραταῖς,
ποῦ περτοῦνε ὡσὰν βροχὴ φοσοῦλια καὶ λεμόνια,
κι' ἐκεῖς ἐφαρμάκωσαν κι' αὐτὰ τὰ μακαρόνια,
καὶ ὅποιος φάη ἀπ' αὐτὰ τὸν πιάνουν ἐμετοὶ
καὶ μ' ὅλη τὴ φαμήλιαν τοῦ τὸν πάει ριπιτί.

Χαίρετε ὅτῃς Ἀποκρηαῖς τὸ ὕστερο Σαββάτο
καὶ τὸ ποτῆρι καθενὸς ὡς φθάσῃ ὡς τὸν πάτο.
Μουντζώστε τὴν Ἀνατολή, μουντζώστε τοὺς Βουλγάρους,
καὶ κάτσετε ἀνάποδα ἐπάνω ὅτους γαιῶδaroι.
Κι' ἐγὼ τρικουβερτο χορὸ μαζὶ μὲ ὅλους σέρνω,
καὶ καλὰ ὁ βρασιληᾶς καὶ τὸ σοφὸ Κουβέρνο.

Χαίρετε ὅτῃς Ἀποκρηαῖς τὸ ὕστερο Σαββάτο
καὶ ὡς βραβεύσῃ ὅλους μας τὸ νέο Κομητάτο.
Τὸ καρναβάλι σ' ὅλους μας ἀνάστασι ὡς φέρη,
ἐξυπνήσῃ μιὰ φορὰ καὶ τὸ Ἑλληνικό,
πρὶν τοῦ χρόνου, ἀδελφοί, ποῖος τάχατε τὸ ξέρει
ποῦ θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τὸ Ἀνατολικό.

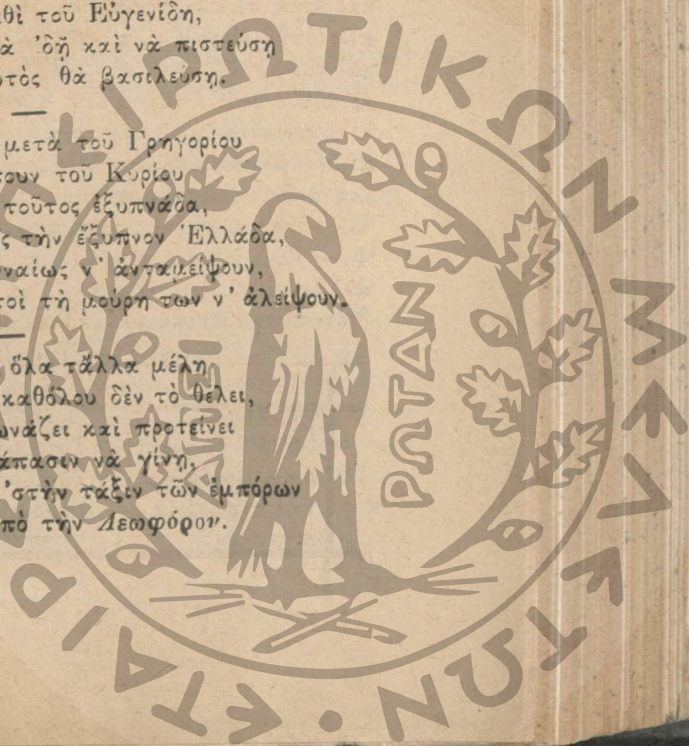
Β'.

Ὁ Ρήγας καὶ ὁ Κοραῖς μὲ μιὰ φωνὴ μεγαλὴ
ἐπαρκαλεσθῇ κι' οἱ δὴ τὸν Λάμπρο τὸν Μιχαλὴ
τοῦ Κομητάτου τοῦ γνωστοῦ περίπτερο νὰ γίνῃ
ἐμπρός ὅτους ἀνδριάντας των, ὅτὸ φλογερὸ καμῖνι,
γιατὶ πολὺ ἐπιθυμοῦν κι' αὐτοὶ σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους
μασκαρεμμένους νὰ ἰδοῦν τοὺς νέους ἀπογόνους.

Ἐκεῖ ἀντάρα ν' ἀκουσθῇ καὶ μασκαράδων θρήνος
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν τελετὴν ὁ βασιλεὺς νὰ ἴδῃ,
μὰ δίπλα του νὰ στέκεται κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
φορῶντας τὸ πανάρχαιο σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη,
καὶ τότε μὲ τὰ μάτια του νὰ ὀδῇ καὶ νὰ πιστεύσῃ
σὲ ποῖο ἀθάνατο λαὸ κι' αὐτὸς θὰ βασιλεύσῃ.

Ὁ Ρήγας δὲ κι' ὁ Κοραῖς μετὰ τοῦ Γρηγορίου
τὸν περιούσιον λαὸν νὰ βλέπουν τοῦ Κυρίου
μὲ πόσῃν μασκαρεύεται καὶ τοῦτος ἐξυπνάδα,
καὶ μακαρίζοντες κι' οἱ τρεῖς τὴν ἐξυπνὸν Ἑλλάδα,
κάθε σκερτσόζο μασκαρᾶ γενναίως ν' ἀντακίψουν,
καὶ μὲ μουντζούραις καὶ αὐτοὶ τὴ μούρη των ν' ἀλείψουν.

Ὁ Λάμπρος τὸ ἐπρότεινε εἰς ὅλα τὰλλα μέλη
ἀλλ' ὅμως κάποιος ἐμπόρος καθόλου δὲν τὸ θέλει,
καὶ μὲ θυμὸ καὶ μὲ χολὴ φωνάζει καὶ προτείνει
ὅτι αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ παντάπασι νὰ γίνῃ,
κι' οὐδὲ συμφέρει παντελῶς ὅτῃν τάξιν τῶν ἐμπόρων
οἱ μασκαράδες νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν Λεωφόρον.

Κι' ἰδοὺ γεννᾶται ζήτημα ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων
τὸ ποῦ θὰ στέκη αὐριον αὐτὸ τὸ Κομητάτον.
Καὶ συζητοῦν τὰ ἐντιμα τοῦ Κομητάτου μέλι,
καὶ ἡ Αὐλὴ κι' ὁ Δήμαρχος καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὡς τώρα δὲν ἐλύθη
καὶ εἰς πολὺν ἀναβρασμὸν εὐρίσκονται τὰ πλήθη.

Γ'.

Στεφανωθῆτε ὅλοι σας μὲ χίλια δὴ λουλούδια
κι' ἐμπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸν' ἀρχίσουμε τραγούδια,
νὰ 'πούμε τὰ σεκλέτια μας, νὰ 'πούμε χωρατάδες,
νὰ 'πούμε καὶ σὰν "Ἕλληνες καμπόσαις ἐξυπνάδες.

Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τήνε λένε γρχία,
ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρά μακραιά.

Πέστε, βουνὰ καὶ θαλάσσαις καὶ κάμποι καὶ κοιλάδες,
ἂν εἶναι κι' ἄλλοι σὰν κι' ἐμᾶς 'στὸν κόσμον μασκράδες.

Ἐφέτος δὲν τρομάζουμε Βεζύρη καὶ Σουλτάνο,
γιατ' ἔχομε περισσεύμα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Καθένας ἀπ' ὀπίσω του κλαδὶ ἐλῆξας ὡς βάλλῃ
ἢ κάθε περιφέρειαν νὰ γίνῃ πιὸ μεγάλη

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε καὶ τὸ ψωμί πεινοῦμε,
ἀλλὰ τὸ Ἰσοζύγι ἐφέτος θὰ τὸ βροῦμε.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε γι' αὐτὸ δὲν μᾶς κοστίζει,
νᾶναι καλὰ ὁ βρασιλῆς κι' ἐκείνος μᾶς δανεῖζει.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε δὲν δίνουμε πετάρια,
νᾶναι καλὰ ὁ Κορωνιὸς καὶ τῶν κλεφτῶν ἡ φάρα.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει,
μὰ θὰ 'βρεθῇ φιλέλληνας κανεὶς νὰ μᾶς δανείσῃ.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε καὶ τρώμε μόνο σκόναϊς,
ποῦλομε τῆς ἀνασκαφαῖς ποὺ κάνουν 'στῆς Κολώναις.

Ἐμεῖς κι' ἂν μουφλουζέψουμε καὶ δὲ βαστοῦμε φόρους,
γεμίζουμε τῆς ἀγοραῖς ἀπὸ λιμοκοντόρους.

Βασιλικὴ μου τρίκλωνε, Τρικούπη τῆς ἐλῆξας,
τὸν Θεωρῇ ἀρνήθηκε γιὰ σὲ ὁ βρασιλῆς.

Βασιλικὸ ἐφύτεια καὶ μαντζουράνα 'βγήκε,
ἔτσι κι' αὐτὸς περισσεύμα ἀπὸ τὴ νοῦλα 'βόηκε.

Δ'.

Σὰν πέρνης τὸν ἀνήφορον — Τρικούπη δοξασμένη,
καὶ πᾶς εἰς τὸ Παλάτι — Τρικούπη ζηλεμένη,
μὲ τὸ μακρὸ σουρτούκο σου — Τρικούπη ξεπασμένη,
καὶ μὲ τὸρθὸ φικόλο, — Τρικούπη ξεβασμένη,
θυμῆσου καὶ τὸν Θεωρῇ — Τρικούπη θυμωμένη,
τί τοῦχαις καμωμένα — Τρικούπη φουσκωμένα,
μ' αὐτὴ τὴν περιφέρειαν — Ἐλαιοστεφανωμένη,
τὴν τρισκαταραμένην. — Ἐγγλεζομαθημένη.

Ε'.

"Ολαιοὶ ἢ πικραῖς εἶν' πικραῖς,
Θοῶ — Θεωράκη μου,
ἀλλ' ὅμως συλλογίσου

πῶ ! πῶ ! πῶ !
'ψηλὲ λιγνὲ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Πῶς δὲν εἶν' ἄλλη πιὸ πικρὴ,
Θοῶ — Θεωράκη μου,
ἀπὸ τὴν ἰδική σου,

πῶ ! πῶ ! πῶ !
'ψηλὲ λιγνὲ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Νὰ ἔχῃς ψήφους μιὰ φορά,
Θοῶ — Θεωράκη μου,
καὶ σ' ἄλλους γιὰ νὰ δίνῃς,

πῶ ! πῶ ! πῶ !
'ψηλὲ λιγνὲ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

Καὶ τώρα μὲ δεκκεφτά,
Θοῶ — Θεωράκη μου,
μονάχα ν' ἀπομείνῃς,

πῶ ! πῶ ! πῶ !
'ψηλὲ λιγνὲ μου κρῖνε σ' ἀγαπῶ,
μὰ τί νὰ 'πῶ.

ΣΤ'.

Θυμαζῶ τὸν Πρωθυπουργό,
— τὸ νεραντζοφίλημα.
Μὲς 'στὴ βουλὴ σὰν μπαίνει,

— τὸ νεραντζοφίλημα.
'Απ' ὅλου λιθανίζεται,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— τὸ νεραντζοφίλημα.
Μιζὶ μὲ ὅλους κρῖνει,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— τὸ νεραντζοφίλημα.
'Αρχίζει κρυφομίλημα,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— τὸ νεραντζοφίλημα.
Τελεσιώνει καὶ δουλίτσαις,
— γιὰ σας κοπελίτσαις.

— τὸ νεραντζοφίλημα.
Κι' ὁ φουκαρῆς ὁ Θεωρῆς,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— νεραντζοφίλημένη.
Μονάχος μουρμουρίζει,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— τὸ νεραντζοφίλημα.
Δίχως νερὸ ποτίζεται,
— τὸ νεραντζοφίλημα.

— νεραντζοφίλημένη.
Δίχως νερὸ ποτίζει,
— νεραντζοφίλημένη.

Ζ'.

Γιὰ σου, βουλὴ, μὲ Κοτσουμπῇ καὶ μὲ Κιββαλζεράτο,
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔχομε κανένα Τσουτσουάτο.

Ἐμπᾶτε ὅλοι 'στὸ χορὸν κι' ἀρχίστε τὰ σαντούρια,
κι' ἐπιστρατεῖα γρήγορα θὰ ἔχωμε καινούρια.

Ὁ Σουρῆς σὰν μασκαρᾶς
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα καθβαλάρης περπατεῖ
μὲ παράσημο 'στὸ στῆθος καὶ μὲ πένα φτερωτή ;

Ἐμεῖς κι' ἂν κάνουμε πῶς ζοῦμε μὲ εἰρήνην,
μὰ φορτονόμαστε σταυροὺς καὶ βγαίνουμε ἱππόταις.

Ἐμεῖς κι' ἂν δὲν τροχίζουμε ἀκόμη τὰ σπαθιά μας,
μὰ πᾶν τὰ τροχίζουμε ποιὸς θὰ σταθῇ 'μπροστὰ μας.

Ἐμεῖς, μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ ἂν δὲν τσακωθούμε,
μὰ πᾶν τὰ τσακώμαστε ὡς νὰ ξεκληρισθούμε.

Ἐμεῖς, ἂν θέλῃ ὁ θεὸς, θὰ σκοτωθούμε ὅλοι
μὰ πᾶν τὸ σπαθί, μὲ τὸ 'δικό μας βόλι.

Ἐμεῖς καλὰ τάπεζο μας, Δραγούμη διπλωμάτην,
μὰ πᾶν τὸ παράσημα εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

Ἐμεῖς καὶ σὺ τὰ μέσα μας, τῆς Ζακυνθος τὸ φῖορε,
μὰ πᾶν πρέπου χίλιας δὴ καντάδες καὶ μινόρε.

Ἐμεῖς, ἂν θέλῃ, ἀρχίσε ζαλαδὰ νὰ μᾶς πιάνῃ,
μὰ πᾶν τὸν τσακωνέσαι μὲ τὸν Καρακατσάνη.

Ἐμεῖς, ἂν θέλῃ, ξύπνησε καὶ ἄσε - ἂ καπρίτσα,
μὰ πᾶν τῆς πέτραις πέσωμε κι' ἐμεῖς σὰν τὴν Τσαρίτσα.

Ἐμεῖς κι' ἂν ἐψειριάσκει, μωρὲ παιδιὰ, σὰν κόταις,
μὰ φορτονόμαστε σταυροὺς καὶ βγαίνουμε ἱππόταις.

Ἐμεῖς κι' ἂν τρώμε λυχνα, ἂν τρώμε καὶ παντζάρια,
μὰ πᾶν τὰ φωνάζουμε «ὡς πότε πλληκάρια».

Ἐχω τραγούδια νὰ ἀς, πῶ ἔνα σακκὶ γεμάτο,
ποῦ ἂν ἀρχίτῃ νὰ τὰ 'πῶ μ' εὐρίσκει τὸ Σάββατο.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή, τὴν Καθάρη Δευτέρα,
ποῦ βγαίνουν οἱ κλόγεροι νὰ πάρουνε ἀέρα.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ ρέβκις καὶ μὲ σκόρδα,
μ' ἐλῆξαις, μὲ ἰσοζύγια, καὶ μὲ μεγάλη λόρδα.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τὰ φαγιά τὰ κρύα,
ποῦ κάθε περιφέρειαν θ' ἀρχίσῃ μπαταρία.

Ἐπάνησε ἡ γλώσσα μας ἀπ' τὸ πολὺ τραγούδι...
ἐβίβα καὶ ἡ Κοπαῖς μὲ τὸν σιὲρ Σκουλούδη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Νά ! δὴ γιὰ κάδες, Περικλῆ...
Π.—Τι κάνεις, βρέ μαγκούφη ;
Φ.—Μὲ τὸν Γεροκωστόπουλον ἐπιάσθηκα νὰ Ροῦρει.
Π.—Τί λές μωρέ ;
Φ.—'Εμέθυσα καὶ εἶμαι ζαλισμένος...
νά ! τρεῖς γιὰ κάδες τὸ λοιπὸν καὶ συ διὰ τὸ γένος.
Εἶναι 'Απόκρηαις, μωρέ, καὶ βγαίνουν μασκαράδες.
Π.—Γιὰ τοῦτο πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ μοῦ βαρῶς γιὰ κάδες ;
Φ.—'Εδῶ, μωρέ, σκοτόνεσαι χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
ἐδῶ, βρέ, μάχη γίνεται μεγάλη 'στὰ Χαυτεῖα
κι' ἀπὸ σιλαχία βγαίνουν κουμπούραις καὶ μαχαίραις
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σφυρίζουν ἡ σφαίραις,
κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἀξένοιαστος εἰς τὸν περίπατό σου,
χωρὶς καθόλου θάνατο νὰ βάζεις 'στὸ μῆλό σου,
τὰ κακαρόνεις ἔξαφνα ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ.
χωρὶς κανέναν νὰ σὲ 'δῇ, κανέναν νὰ σ' ἀκούσῃ.
'Εδῶ, βρέ, τόσαις γίνονται πολέμων ἱστορίαις,
ποῦ μοῦ γινε συνήθεια ν' ἀκούω μπαταρίαις,
καὶ τόσο πιά ἐντύπωσι τὰ βόλια δὲν μοῦ κάνουν.
ποῦ σὰν τὰ βλέπω ν' ἄρχωνται γιὰ νὰ μὲ ἀποθάνουν,
χωρὶς καμμιὰ ὁ κρότος τῶν τρομάρα νὰ μοῦ φέρῃ,
τὰ διώχνω μὲ τ' ἀριστερόν ἢ τὸ δεξιὸ μου χέρι,
καθὼς τῆς μυῖαις ποῦ κολλοῦν 'στὴ μύτη μου ἐπάνω...
ἐδῶ θὰ τόχω γιὰ πολὺ, ἂν φυσικὰ 'πεθάνω.
'Εδῶ νὰ στέλλῃς 'στὴν θεὸν θερμὰς εὐχαριστήσεις,
ἂν ἀπὸ βόλι 'Ελληνος τὰ κῶλα δὲν ἀφήτῃς.
'Εδῶ ἂν ζήσης μιὰ φορά, χίλιας φορές πεθαίνεις,
χωρὶς καὶ σὺ ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλαβαίνῃς.
'Εδῶ νὰ εἶσαι ζωντανός, βαρβάτος καὶ θρεμμένος,
καὶ νὰ νομίζῃς, Περικλῆ, πῶς εἶσαι σκοτωμένος.
'Εδῶ ἂν ἔχῃς τρεῖς ζωαῖς καὶ πάλι νὰ φοβᾶσαι,
ἐδῶ τὸ βόλι σούρχεται κι' ἐκεῖ ὅπου κοιμάσαι.
'Εδῶ, καὶ μὲν Περικλῆ, κι' ἐκεῖ ποῦ τῶς μιὰ μέρα,
'μπορεῖς καὶ μὲς 'στὸ πιάτο σου νὰ εὔρῃς καμμιὰ σφαῖρα.
'Εδῶ κι' ἂν ἔχῃς θώρακα τοῦ Αἴαντος ἀκόμα,
βόλι κακὸ τὸ σιδηροῦν θὰ σοῦ τρυπήσῃ σῶμα,
ἐδῶ καὶ ὅταν παύσῃς ζῶν, βρέ Περικλέτο βλάκα,
θ' ἀκούς τὰ βόλια νὰ κτυποῦν 'στοῦ τάφου σου τὴν πλακάκα.
'Εδῶ, βρέ, χάνεται ντουνιάς γιὰ γούστο καὶ γι' ἀστειν.
ἐδῶ μεγάλος πόλεμος ἀνοίγει 'στὰ Χαυτεῖα,
καὶ σὺ τὸ κάνεις ζήτημα, ἂν μὲς 'στὸ καρναβάλι
σοῦ ἔλθουν λίγαις κορυδαῖς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι :

Καὶ δὲν αἰσχύνεσαι λοιπὸν νὰ ὀνομάζῃς 'Ελλήν,
καὶ μὲ τὴν εὐκνδρον νὰ ζῇς 'Ελληνικὴν ἀγέλην,
ποῦ ἔπρεπε, βρέ Περικλῆ, νὰ σούρχεται μιὰ σφαῖρα,
καὶ νὰ δεξιάς τὸν θεὸν γιὰ τὴν δὲν τῶς δευτέρα ;
Καὶ δὲν ὑμνεῖς τὸν Σαββῶθ, μωρέ πληρχαμῆλη,
πῶς ζωντανὸ σὲ ἄφησε κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι,
νὰ 'δῇς μουτσούναις καὶ χοροῦς, νὰ 'δῇς τὸ Κομητεῖο
ὅπου γιὰ τοῦτο ἔγινε ὁ κόσμος ἄνω κάτω ;
Εὐπνῆ, καὶ μὲν Περικλῆ, ξύπνῃ, μωρέ μαγκούφη...
μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο ἐπιάσθηκα, σὶ Ροῦρει,
κι' ὁ Κρεστενίτης ἔξαφνα ἔβγαλε μὲς 'στὴ μέση,
κι' ὀλίγου δὲν μπαγλάρωμαι μὲς 'στὴ βουλὴ νὰ πῇ
Σήκω νὰ πάμε, ἀδελφε, εἰς ὅποιον θέλεις μπαλὸ,
τόρα κι' ἐγὼ τὸν ἀργυροῦν 'στὸ σιῆθος μου θὰ βάλω
κι' ἂν ἀπὸ βόλι 'ἐκφνικὸ τὰ κῶλα δὲν ἀφήσω
κι' ἄλλαις πολλαῖς 'Απόκρηαις μαζί μ' ἐμένα ζήσω.
θὰ λησμονῶ τῆς πίκραις μου καὶ τὸ πολὺ μου χάλι
καὶ θὰ φορῶ τὸν ἀργυροῦν σὲ καθε καρναβάλι,
καὶ τότε θὰ θυμᾶται πιά ὁ κάθε πατριώτης
πῶς εἶναι καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ ἀργυροῦ ἱππότη.
Σήκω, καὶ μὲν Περικλῆ, μὲ κέφι καὶ ἄρα,
καὶ συλλογίσου τὴν ζωὴν πῶς κόβει μιὰ σφαῖρα,
πῶς ἄλλος κάνει πόλεμο καὶ ἄλλος τὰ κορόνει.
πῶς ἂν ἀπὸ παραθυρο σοῦ ρίξουν ἡ μπαλκόνι
κανένα πληροφασουλο γιὰ γούστο ἢ κουρέτο,
καὶ τοῦτο 'στὰ μηνίγγια σου κτυπήσῃ, Περικλέτο,
καὶ τότε πάλιν γίνεσαι τῶν μασκαράων θυμῷ,
καὶ πᾶσαν ὥραν καὶ 'στιγμὴν βαδίζεις πρὸς τὸ μῆλα.
Σκέψου πῶς εἶσαι βλάμης μου, πῶς εἶσαι ἀδελφὸς μου,
σκέψου τὴν ματαιότητα τοῦ ἀντιχρίστου κόσμου,
καὶ πέσε 'στ' ἀγκαλιάκι μου, νὰ πέσω 'στὰ 'σπλάκι
ἂν ἔχῃς δὲ περισσεύματα ἡ περιφέρειά σου,
λούσε μ' αὐτὸ πατόκορφο 'Ανατολὴν καὶ Δύση,
σκοπούς, ἰδέας, ὄνειρα, καὶ σύμπασαν τὴν φύση.
Μοῦ ἔρχεται μὰ τὸ σταυρὸ νὰ σὲ καταφίλῃσω
καὶ μὲ σθερναλὴς τὸ σθερνὸ σου νὰ κατακοκινίσω.
'Ορσε λοιπὸν, βρέ Περικλῆ, καὶ ἄλλους ὁδὸ γιὰ κάδες.
Π.—Παραίτησε, παρακαλῶ, αὐτοὺς τοὺς χωρτάδες.
Φ.—'Ορσε ἀκόμη ἄλλους τρεῖς...
Π.—Μὰ τῶς εἶς παρακαλῶ.
ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμαι, διαβόλου μπλεγλίδαν.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενεὶ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα 'μερὰ συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —παζατζήδες ἄλλους τῶσπο,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαλοπούλα.